

Bài 23 là

CHÚA CHO KHÔNG HÃY CHO KHÔNG!

Người ta thường nói: *"Một miếng khi đói bằng một gói khi no."* Câu tục ngữ ấy diễn tả tình thần quảng đại: khi cho đi đúng lúc, dù chỉ là một miếng nhỏ, cũng trở thành ân huệ lớn lao. Người công chính vốn coi trọng tấm lòng hơn vật chất, bởi "của cho không bằng cách cho." Chính sự cho đi vô vị lợi ấy làm nên tình người, nuôi dưỡng cộng đồng, và để lại dấu ấn sâu xa trong ký ức văn hoá.

Đức Giêsu ngồi trong Đền Thờ, nhìn thấy nhiều người bỏ tiền vào thùng dâng hiến. Người giàu bỏ nhiều, nhưng chính bà góa nghèo chỉ bỏ vào hai đồng tiền nhỏ lại được Chúa khen ngợi: *"Thật, Ta bảo các con, bà góa nghèo này đã bỏ nhiều hơn hết mọi người khác. Vì mọi người đều lấy của dư mình mà dâng, còn bà góa này rất nghèo túng nhưng đã dâng tất cả những gì bà ấy có để nuôi sống mình."* (Lc 21,3–4). Bà đã dâng tất cả những gì mình có để sống, nghĩa là dâng bằng cả tấm lòng và sự tín thác (Mc 12,41–44; Lc 21,1–4). Câu chuyện ấy cho thấy giá trị của việc cho đi không nằm ở số lượng, mà ở *tình yêu và sự quảng đại*. Bà góa nghèo đã sống tinh thần **"cho không"** cách trọn vẹn, trở thành mẫu gương cho mọi người. Hôm nay, *Lời Chúa cũng mời gọi chúng ta sống như thế: biết cho đi không tính toán, vì đã được Chúa cho không trước hết.*

Trong thực tế, con người mấy khi nhận ra mình vẫn đang hưởng những quà tặng nhưng không: Cha mẹ nuôi con không bao giờ tính toán công lao. Từ giọt sữa, miếng cơm, đến những hy sinh thầm lặng, tất cả đều là "cho không". Ngôn sứ Isaia từng nói: *"Đến cả nước lã cũng cho không, đến cả rượu sữa cũng chẳng phải trả tiền"* (Is 55,1).

Chính những ân huệ ấy nhắc ta rằng Thiên Chúa vẫn đang cho không, ban muôn ân huệ cho dân mà không đòi đáp trả và mời gọi ta cũng nên biết cho không.

Như thế, từ ca dao tục ngữ đến Lời Chúa, ta thấy một mạch sống chung: **cho đi nhưng không**. Chính tình yêu vô điều kiện ấy là nền tảng cho đời sống Kitô hữu, mời gọi chúng ta sống quảng đại, chia sẻ, và trở thành chứng nhân Tin Mừng giữa đời thường.

Thiên Chúa đã chọn ta, cứu ta và sai ta đi, tất cả đều là ân huệ nhưng không. Đức Kitô đã trao ban chính mạng sống mình để ta được giao hoà cùng Thiên Chúa. Người cũng **mời gọi ta tiếp nối tình yêu ấy bằng việc cho đi không tính toán, sống quảng đại và phục vụ tha nhân.** Xin cho đời sống chúng ta trở thành chứng tá sống động của Tin Mừng, để ai gặp ta cũng nhận ra tình yêu nhưng không của Thiên Chúa.

I- CHÚA KITÔ CHỌN DÂN RIÊNG HIẾN THÁNH

Tất cả các bài đọc hôm nay đều quy về một điểm chung: tình yêu nhưng không của Thiên Chúa nơi Đức Kitô. **Người chọn Israel làm dân riêng hiển thánh** (Xh 19,2-6a), không vì công trạng, mà vì lòng thương xót. **Người giao hoà nhân loại với Thiên Chúa** (Rm 5,6-11), không phải khi ta đã tốt lành, mà ngay khi ta còn là tội nhân. Và **Người sai các Tông Đồ đi rao giảng Tin Mừng** (Mt 9,36-10,8), không phải để tìm lợi ích cho mình, mà để trao ban sự sống và niềm hy vọng cho tha nhân. Ba chiều kích ấy tạo thành một hành trình: *được chọn – được cứu – được sai đi*. **Tất cả đều là ân huệ nhưng không**, và cũng là lời mời gọi chúng ta sống tinh thần cho không: yêu thương, phục vụ, và loan báo Tin Mừng bằng chính đời sống của mình.

Nơi **Bài Đọc I**, sách Xuất Hành tường thuật lời Thiên Chúa hứa giao ước: *"Đối với Ta, các ngươi sẽ là một vương quốc tư tế, một dân tộc hiển thánh"*.

[2] Họ rời Rô-phi-đim tới sa mạc Xi-nai
Họ bèn hạ trại tại đây,
Nhìn sang ngọn núi dựng ngay mặt tiền.

[3] Ông Mô-sê lên núi hầu chuyện với CHÚA.
Từ trên núi, tiếng CHÚA vọng ra:
*"Ngươi hãy nói với nhà Gia-cóp,
thông báo cho dân Ít-ra-en lệnh Ta truyền khẩn cấp như sau:*

[4] Các ngươi thấy Ta đã xử với Ai-cập thế nào,
Ta đã mang các ngươi ra đi làm sao
đến với Ta như trên cánh chim bằng vút cao mà tới.

[5] Nếu các ngươi thực sự nghe tiếng Ta nói
và *nếu tuân giữ giao ước của Ta cho tới muôn đời,
thì các ngươi sẽ là sở hữu đời đời của Ta.*
Vì cả thế gian này đều là của Ta.

[6] *Các ngươi sẽ là vương quốc tư tế, và là dân thánh.*
Đó là những lời ngươi sẽ nói lại với con cái Ít-ra-en."
(Xh 19, 2-6a)

=> <http://www.congiaovietnam.net/index.php?m=module2&v=detailarticle&id=117&ia=13065>

II- CHÚA KITÔ GIAO HOÀ DÂN NGÀI CÙNG THIÊN CHÚA

Sau khi chiêm ngắm tình yêu nhưng không của Thiên Chúa dành cho dân Người, chúng ta được mời bước sâu hơn vào mầu nhiệm thánh thiêng của ơn cứu độ. Trong thinh lặng của lịch sử và trong bóng tối của thân phận tội lỗi, *Đức Kitô đã cúi xuống, mang lấy yếu đuối của con người và hiến dâng chính mình* để mở lại con đường dẫn về cùng Chúa Cha. **Chính nơi thập giá, tình yêu giao hoà được tỏ lộ trọn vẹn:** *tình yêu không đòi đáp trả, tình yêu đi bước trước, tình yêu chữa lành và tái tạo*. Giờ đây, chúng ta cùng dừng lại để chiêm ngắm Đấng đã hoà giải chúng ta với Thiên Chúa bằng máu Người, và để lắng nghe lời mời gọi bước vào đời sống mới trong ân sủng.

Thư Rôma trong **Bài Đọc II** nhắc ta rằng chính *khi ta còn là "kẻ thù"*, *Đức Kitô đã hoà giải ta với Thiên Chúa*. Điều ấy mời gọi ta bước ra khỏi vòng xoáy của tự ái và trả đũa, để chủ động làm người kiến tạo hoà bình. *Khi ta biết tha thứ trước, biết nói lời hoà giải trước, biết*

cho đi trước, ta đang sống chính điều Đức Kitô đã làm cho ta. Và như thế, ta trở thành dấu chỉ sống động của tình yêu nhưng không giữa một thế giới đang khát khao bình an. Thánh Phaolô đã khẳng định như thế: *“Nếu chúng ta được giao hoà cùng Thiên Chúa nhờ cái chết của Con Ngài, ắt chúng ta sẽ được cứu độ trong sự sống của Ngài”*.

Anh em thân mến, Chúa Kitô theo kỳ hẹn đã chịu chết vì chúng ta là kẻ tội lỗi. Ít có ai chết thay người công chính, hoạ chăng có những người dám chết vì kẻ lành. Nhưng Thiên Chúa chứng tỏ tình yêu của Người đối với chúng ta, nghĩa là trong lúc chúng ta còn là tội nhân, thì theo kỳ hẹn, **Chúa Kitô đã chết vì chúng ta**. Vậy phương chi bây giờ, chúng ta đã nên công chính trong máu của Người, và nhờ Người chúng ta sẽ được cứu khỏi cơn thịnh nộ. Bởi chưng, nếu **khi chúng ta còn là thù nghịch, mà chúng ta đã được giao hoà cùng Thiên Chúa nhờ cái chết của Con Ngài**, thì huống chi khi đã được giao hoà, **ắt chúng ta sẽ được cứu độ trong sự sống của chính Chúa Kitô**, và không những thế, chúng ta **còn được vinh hiển trong Thiên Chúa nhờ Đức Giêsu Kitô**, Chúa chúng ta, *nhờ Người mà bây giờ chúng ta được lãnh ơn giao hoà*. (Rm 5, 6-11)

Khi chiêm ngắm mầu nhiệm giao hoà, ta nhận ra một sự thật làm rung động lòng người: Thiên Chúa đã yêu ta **trước khi ta xứng đáng được yêu**. Người không chờ ta trở nên tốt lành rồi mới cứu, nhưng đã đến với ta ngay khi ta còn yếu đuối, tội lỗi và xa cách. *Chính Đức Kitô đã bước xuống tận vực sâu của thân phận con người để đưa ta trở về với Cha*. Vì thế, đời sống Kitô hữu không bắt đầu bằng nỗ lực của ta, nhưng bằng **ân sủng nhưng không** của Thiên Chúa. Và khi đã được giao hoà, ta được mời gọi trở nên **khí cụ hoà giải**: biết tha thứ, biết nối lại những tương quan gãy đổ, biết đem bình an đến nơi có hận thù. Giao hoà không chỉ là một tín điều, nhưng là một **sứ mạng sống** mỗi ngày.

III- CHÚA KITÔ SAI ĐI RAO GIẢNG

* Chuyện kể rằng: Xưa có một lữ khách bước đơn độc trên chặng đường xa. Khi đã quá mệt mỏi và kiệt quệ, anh nằm xuống và ngủ một giấc ngon lành trên thảm cỏ ven đường. Không lâu sau, một con rắn độc từ trong bụi cỏ chui ra và bò về phía người độc hành này. Khi con rắn chuẩn bị cắn người khách đang ngủ, bỗng một người trong giáo xứ làng bên đi ngang qua đó, kịp thời đánh chết con rắn độc rồi đi tiếp. Người độc hành vẫn ngủ say sưa mà không hề biết chuyện gì đang diễn ra. Cho đến cuối cuộc đời, anh vẫn không hay biết rằng mình đang sống trong ân huệ của người qua đường vô danh thuở nọ... Có thể vị khách độc hành không hề biết đến ơn cứu mạng ấy, và người qua đường cũng đã quên từ lâu, nhưng sự tình này đều ghi dấu trong Trời Đất.

* Lại có chuyện kể rằng: Vào buổi chiều mùa đông kia, một linh mục trẻ đi ngang công viên và thấy một cậu bé khoảng mười tuổi đang ngồi co ro trên ghế đá. Đôi chân cậu trần trụi, tím tái vì lạnh. Người qua lại nhìn thấy nhưng ai cũng vội vã không màng ngó tới. Linh mục dừng lại, cúi xuống hỏi:

— Con sao ngồi đây một mình?

Cậu bé lí nhí:

— Con lạnh... và con không có giày.

Không nói nhiều, cha dẫn cậu vào một cửa hàng gần đó. Cha chọn cho cậu một đôi giày mới, đôi vớ dày, rồi quỳ xuống mang giày vào chân cậu. Cậu bé nhìn cha, đôi mắt rưng rưng, rồi hỏi một câu thật nhẹ mà làm cha nghẹn lại:
— *Thưa ông, ông có phải là Chúa Giêsu không?*

Cha mỉm cười đáp:

— *Không, cha chỉ là người bạn của Ngài. Và Ngài sai cha đến với con hôm nay.*
Cậu bé ôm lấy cha thật chặt.

Và cha hiểu rằng: **Tin Mừng không chỉ được rao giảng bằng lời, nhưng bằng những hành động nhỏ bé, cụ thể, và đầy yêu thương.**

- Rao giảng không chỉ là đứng giảng hay nói đạo lý.
- Rao giảng là **thấy nhu cầu của người khác và đáp lại bằng lòng thương xót.**
- Rao giảng là **để người khác nhận ra khuôn mặt của Chúa Giêsu qua hành động của ta.**
- Rao giảng là **cho đi nhưng không**, vì chính ta đã được Chúa cho không trước.

Cử chỉ bác ái trong những câu chuyện trên đây quả là những việc làm *thực thi lời Chúa sai đi rao giảng Nước Trời* được Thánh Matthêu trình thuật trong **Tin Mừng** thánh lễ hôm nay: *"sau khi triệu tập mười hai môn đệ, Người sai các ông đi".*

Khi ấy, Chúa Giêsu thấy đoàn lũ dân chúng, liền động lòng xót thương họ: vì họ vất vả suốt ngày đêm như những con chiên không có người chăn, Người liền bảo môn đệ rằng: "Lúa chín đầy đồng, mà thợ gặt thì ít. Các con hãy xin chủ ruộng sai thợ đi gặt lúa".

Và Người liền triệu tập mười hai môn đệ, ban cho họ quyền năng trên các thần ô uế, để họ xua đuổi chúng, và chữa lành mọi bệnh hoạn tật nguyền. Đây là tên của mười hai tông đồ: trước hết là Simon cũng gọi là Phêrô, rồi đến Anrê em ông; Giacôbê con của Giêbêđê và Gioan em ông; Philipphê Bartôlômêô; Tôma và Matthêu người thu thuế; Giacôbê con của Alphê và Taddêô; Simon người Cananêô và Giuđa Iscariốt, kẻ nộp Người. Chúa Giêsu sai mười hai ông này đi và truyền lệnh cho các ông rằng:

"Các con đừng đi về phía dân ngoại, và đừng vào thành các người Samaritanô. Nhưng tốt hơn, các con hãy đi đến cùng chiên lạc của nhà Israel trước đã, và rao giảng rằng: "Nước Trời đã đến gần". Hãy chữa lành người liệt, phục sinh kẻ chết, chữa lành người phung, và xua trừ ma quỷ. Các con đã lãnh nhận nhưng không, thì hãy cho nhưng không".
(Mt 9, 36 – 10, 8).

IV- LỜI NGUYỆN

Lạy Chúa Giêsu,

Xin tạ ơn Chúa vì tình yêu nhưng không mà Chúa đã dành cho con. Khi con còn yếu đuối, còn tội lỗi, còn xa cách, Chúa đã đến để giao hoà con với Chúa Cha. Xin cho con luôn biết sống trong ân sủng ấy, biết trân trọng món quà cứu độ mà Chúa đã trả giá bằng chính mạng sống mình. Xin cho con biết tha thứ như Chúa đã thứ tha, biết nối lại những tương

quan gây đổ, biết trở nên khí cụ bình an giữa một thế giới còn nhiều chia rẽ. Xin cho con biết cho đi như Chúa đã cho không, biết yêu thương như Chúa đã yêu thương con trước.

Lạy Thiên Chúa là Cha giàu lòng thương xót,
Chúng con tạ ơn Cha vì đã chọn chúng con làm dân riêng của Cha, không vì công trạng,
nhưng hoàn toàn do tình yêu nhưng không. Xin cho chúng con luôn biết sống xứng đáng
với ơn gọi hiển thánh mà Cha đã trao ban.

Lạy Chúa Giêsu, Đấng đã chết và sống lại để giao hoà chúng con với Chúa Cha,
xin cho chúng con cảm nghiệm sâu xa tình yêu cứu độ của Chúa, để mỗi ngày biết trở về,
biết hoán cải, và biết mở lòng đón nhận ân sủng Chúa ban. Xin cho đời sống chúng con
trở thành lời chứng sống động cho tình yêu nhưng không của Thiên Chúa, để ai gặp
chúng con cũng nhận ra ánh sáng và lòng thương xót của Ngài.

Lạy Thầy

Xin sai con đi như Thầy đã sai các Tông Đồ: biết loan báo Tin Mừng, biết chữa lành những
vết thương của tha nhân, biết đem bình an đến nơi có hận thù, và biết cho đi không tính
toán, vì chúng con đã được ưu tiên cho không.

Thầy sai, con vẫn ngóng trông,

Con mong đợi lệnh, con không chần chừ.

Con nghe gõ cửa trong mơ

Chạy ra thấy Chúa đứng chờ gọi con.

Gọi con lội suối trèo non,

Gọi con đi khắp lối mòn nhân gian,

Gọi con gieo rắc bình an,

Gọi con làm đúng chứng nhân của Ngài

- Khi con nghe những con tim thổn thức

Khóc cuộc đời đông bão quét rặng đông,

Khi con nghe lời gièm pha tranh chấp,

Vì ghét ghen, vì oán thù bất đồng,

Khi vọng tiếng kêu náo lòng chẳng dứt

Mang oan khiên bị luận tội bất công,

Con nhớ rằng khi ấy Chúa gọi con,

- Khi con nghe dấy lên tâm vị kỷ

Chẳng phục vụ, nhưng muốn chỉ được hơn

Khi con nghe lòng mình không tự chủ,

Vì trí khôn bị cảm tình lấp mờ,

Khi tầm mắt con giới hạn bảo thủ,

Không trông xa, hẹp hòi, chẳng dám cho

Con nhớ rằng khi ấy Chúa gọi con.

- Khi con nghe tiếng kêu van nài nỉ,

Khóc cuộc đời cơ cực hết còn đâu.

Khi con nghe luận điệu xa chân lý

Lạc đức tin vì cao ngạo cứng đầu

Khi nhìn Thánh Kinh lửa hồng triệt huỷ

Quân ma vương cuồng dục định tóm thâu

Con nhớ rằng khi ấy Chúa gọi con.

<https://www.youtube.com/watch?v=OdDgi8dGxVA&feature=youtu.be>

Ben. Đỗ Quang Vinh